

[Minister Frode Jakobsen.]

fuldstændig uangribelige. Der har naturligvis kun været Tale om en rent midlertidig Ordning; ingen vilde efter min Mening have sagt noget som helst, om man havde givet Erklæringer med den forskellige Ordlyd, at nogle havde været interneret ved en Fejltagelse, at andre havde været interneret, men var blevet løsladt, fordi der ikke var Grundlag for at rejse Tiltale, hvis man blot havde skrevet dem alle sammen paa hvidt Papir. Det er de ulyksalige Farver, der synes at have ophidset Gemytterne.

Et andet Punkt, som det ærede Medlem nævnte, drejede sig om 6 Tilfælde af Likvidering af uskyldige. Jeg er meget forbavset over at høre dette. Det er mig ubekendt, hvad det ærede Medlem sigter til. Der har været skrevet i Bladene om nogle Tilfælde, men mig bekendt foreligger der ikke noget Tilfælde af en bevist Fejllikvidering. Jeg tvivler dog ikke om, at der er foregaaet Fejllikvideringer, jeg tvivler ikke om, at der vil komme saadanne Tilfælde frem — det andet vilde efter min Mening være ganske utænkeligt —, og saa maa man fra Frihedsbevægelsens Side være ganske særlig interesseret i Oprejsning til disse Folk og Erstatning til deres efterladte.

Jeg modtager i Tidens Løb mange Besøg, og de mest triste, jeg kommer ud for, er Besøg af Forældre til likviderede. De er altid overbevist om deres Børns Uskyld og i Regelen kun optaget af det ene Ønske, at de maa komme til at ligge rensset i deres Grav, som de siger. Døsvære konstaterer vi næsten altid, at vi ikke kan gøre Forældrene den Glæde — deres Børn har i Regelen virkelig været Stikkere. Naar det nu fra anden Side er blevet sagt, at man kender 20 Tilfælde af Folk, der mener, at deres Paarørende er blevet uskyldigt likvideret, og slaar det fast som noget ganske oprørende, er jeg i Virkeligheden meget forbavset over, at Tallet ikke er større. Jeg kunde i hvert Fald komme med et endnu højere Tal, idet mit Indtryk er, at saa at sige alle Paarørende af likviderede hævder, at de likviderede ikke har været Stikkere. Disse Paastande vil naturligvis ikke holde, men der bliver nogle tilbage, og disse Forhold vil blive undersøgt eller er i Gang med at blive undersøgt, og der

vil blive givet Oprejsning, hvor der er Grund til det. Det maa netop for os inden for Frihedsbevægelsen føles som et særligt stort Ansvar.

Endelig sagde det ærede Medlem, at han ikke forstod, at Internering af Nazister skulde være nødvendig i Tilfælde af Invasion, saa vilde man jo have nok at gøre med at slaas med Fjenden. Jeg forstaaer, at det ærede Medlem vilde have handlet helt anderledes, hvis det ærede Medlem havde været Feltherre. Jeg beklager det, men jeg maa altsaa indrømme, at vi har haft større Tillid til General Eisenhower's Opfattelse. Det skyldes heller ikke blind Tillid, idet vi selv havde kunnet indse det fornuftige i det Argument, der altid er blevet fremført i denne Krig, at 1 Mand i Ryggen er betydeligt farligere end 100 Mand foran, og de Allierede har altsaa ønsket den Fremgangsmaade fra vor Side. Desuden kunde vi kun ved den Fremgangsmaade undgaa allieret Politi her i Landet. Det foreligger der en direkte Udtalelse om, ligesom jeg kan nævne, at Englændernes Sjæl her i Landet var den Mand, der i sin Tid inden for Frihedsraadet fremkom med Ønsket om at forberede Internering af alle landsforræderiske Elementer i Tilfælde af Invasion eller Landets Befrielse paa anden Maade. Vi ønskede at undgaa allieret Politi. Helt kunde vi ikke undgaa, at de Allierede ogsaa foretog Interneringer her i Landet, men vi har faaet dem meget stærkt begrænset efter Forhandlinger, som jeg personlig har ført i Stockholm med Repræsentanter for de allierede. En Række Personer vilde man dog ikke overlade til os, men har selv interneret dem — det drejer sig, saa vidt jeg ved, om et Par Tusinde. At vor Linie: at undgaa allierede Interneringer, har været rigtig, fremgaaer efter min Opfattelse tydeligt af, at Procenten af uskyldigt internerede er mange, mange Gange større, hvor det drejer sig om dem, der er blevet interneret af de Allierede, end hvor det gælder dem, der er blevet interneret af den danske Modstandsbevægelse, ligesom de, der er blevet interneret af de allierede Myndigheder, i langt større Udstrækning end vore internerede er kommet til at sidde ugevis eller maanedvis uden overhovedet at blive afhørt.